

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 7 december 2011 in
zaak nr. 11/20803 in het geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister).

Procesverloop

Bij besluit van 5 januari 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om verlenging van de geldigheidsduur van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 31 mei 2011 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 december 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dit besluit vernietigd en de minister opgedragen met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar te nemen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. In de enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij zijn besluit van 31 mei 2011 ondeugdelijk heeft gemotiveerd, nu hij hieraan ten onrechte het advies van het Bureau Medische Advisering van 9 december 2010 (hierna: het BMA-advies) ten grondslag heeft gelegd. Hoewel de rechtbank volgens de staatssecretaris terecht heeft overwogen dat uit het BMA-advies niet kan worden afgeleid dat de medische situatie van de vreemdeling sinds het besluit van 20 oktober 2009, waarbij hij hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met medische behandeling heeft verleend, is gewijzigd, lag aan dit besluit echter geen BMA-advies ten grondslag en is de medische situatie destijds niet op objectieve wijze vastgesteld. De vraag of de huidige afwijzing op een gewijzigde medische situatie berust is daarom volgens de staatssecretaris niet van doorslaggevend belang. De staatssecretaris betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat hij de aanvraag terecht heeft afgewezen, nu de vreemdeling niet voldoet aan de beperking medische behandeling. De rechtbank heeft voorts ten onrechte overwogen dat hij zich er niet van heeft vergewist dat het BMA-advies inzichtelijk en concludent is, nu het BMA heeft toegelicht dat, gelet op het ontbreken van suïcide-indicaties, door het stopzetten van de behandeling geen medische noodsituatie zal ontstaan, aldus de staatssecretaris. De rechtbank heeft volgens de staatssecretaris ten onrechte overwogen dat hij de brief van de behandelaars van de vreemdeling

van 27 januari 2011 ten onrechte niet aan het BMA heeft voorgelegd, omdat deze geen nieuwe informatie over de medische situatie van de vreemdeling bevat.

2.1. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) verleent de staatssecretaris een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder beperkingen, verband houdend met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen over de beperkingen regels worden gesteld.

Ingevolge artikel 18, eerste lid, aanhef en onder f, kan de staatssecretaris een aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, afwijzen, indien de desbetreffende vreemdeling niet voldoet aan de beperking waaronder hij de vergunning heeft verleend.

Ingevolge artikel 3.46, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) kan de staatssecretaris de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in voormeld artikel 14, onder een beperking, verband houdend met het ondergaan van medische behandeling, verlenen, indien Nederland naar zijn oordeel het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling en de financiering van die behandeling naar zijn oordeel deugdelijk is geregeld.

Volgens paragraaf B8/2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) moet de desbetreffende vreemdeling aan drie cumulatieve vereisten voldoen alvorens de staatssecretaris onder deze beperking verblijf toestaat. Een van deze vereisten is dat Nederland het meest aangewezen land is voor de medische behandeling.

Nederland is het meest aangewezen land indien de desbetreffende vreemdeling voldoet aan alle vereisten van één van zeven situaties, waaronder de situatie waarin: (I) die vreemdeling zich ten minste vijf jaar in Nederland bevindt; en (II) medische klachten bestaan waarvan de behandeling niet kan plaatsvinden in het land van herkomst of ander land waarheen die vreemdeling zich kan verwijderen; en (III) door het stopzetten van de medische behandeling een medische noodsituatie zal ontstaan; en (IV) de medische behandeling voor die klachten reeds ten minste één jaar plaatsvindt, en de situatie waarin: (I) die vreemdeling zich in Nederland bevindt; (II) medische klachten bestaan waarvan de behandeling niet kan plaatsvinden in het land van herkomst of ander land waarheen die vreemdeling zich kan verwijderen; en (III) door het stopzetten van de medische behandeling een medische noodsituatie zal ontstaan; en (IV) de medische behandeling ter voorkoming van het ontstaan van deze medische noodsituatie naar verwachting langer dan één jaar zal duren.

De staatssecretaris verstaat onder medische noodsituatie: de situatie dat de desbetreffende vreemdeling aan een stoornis lijdt, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke

schade. Onder "op korte termijn" verstaat de staatssecretaris: binnen een termijn van drie maanden.

2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 13 oktober 2010 in zaak nr. 201001245/1/V1; www.raadvanstate.nl), strekt, indien en voor zover de staatssecretaris BMA-adviezen aan zijn besluitvorming ten grondslag legt, de door de rechtbank te verrichten toetsing, indien de desbetreffende vreemdeling geen contra-expertise overlegt, niet verder dan dat zij naar aanleiding van een aangevoerde beroepsgrond beoordeelt of de staatssecretaris zich ingevolge artikel 3:2 van de Awb ervan heeft vergewist dat de BMA-adviezen - naar wijze van totstandkoming - zorgvuldig en - naar inhoud - inzichtelijk en concludent zijn.

2.3. De staatssecretaris heeft in het besluit van 31 mei 2011 overwogen dat geen aanleiding bestaat het BMA te laten onderzoeken of behandeling in Sierra Leone mogelijk is en of dit voor de vreemdeling een veilige behandelomgeving is, nu uit het BMA-advies volgt dat bij het stopzetten van de medische behandeling geen medische noodsituatie zal ontstaan. De staatssecretaris heeft zich op het standpunt gesteld dat hij destijds op basis van een brief van 14 augustus 2009 van een behandelaar *van de vreemdeling, volgens welke een ernstige suïcidedreiging bestaat, de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met medische behandeling heeft verleend zonder deze brief aan het BMA voor te leggen*. Dat hij destijds geen medisch advies van het BMA heeft gevraagd, betekent volgens de staatssecretaris niet dat hij bij de huidige aanvraag ten onrechte van het BMA-advies is uitgegaan.

2.4. De rechtbank heeft niet onderkend dat niet zozeer de vraag is of uit het BMA-advies kan worden afgeleid dat de medische situatie van de vreemdeling sinds de verlening van zijn verblijfsvergunning is gewijzigd, maar veeleer of de staatssecretaris zich op basis van dit BMA-advies terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling ten tijde van het besluit op de aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning aan de vereisten van artikel 3.46, eerste lid, van het Vb 2000 voldeed. De staatssecretaris betoogt verder terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het BMA-advies niet inzichtelijk en concludent is. Het BMA heeft immers vermeld dat geen aanwijzingen bestaan dat het stopzetten van de medische behandeling tot een medische noodsituatie op korte termijn zal leiden en dat, hoewel een behandelaar van de vreemdeling in voormelde brief van 14 augustus 2009 wel op suïcidaliteit heeft gewezen, vooral in relatie met gedwongen terugkeer, deze behandelaar geen opname-indicatie heeft gesteld en evenmin melding heeft gemaakt van een geobjectiveerde zelfmoordpoging en deze brief er ook geen blijk van geeft dat de vreemdeling gevaar opleverende psychotische verschijnselen heeft. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris voormelde brief van 27 januari 2011 ten onrechte niet aan het BMA heeft voorgelegd, nu deze neerkomt op een herhaling van die van 14 augustus 2009, hetgeen ook blijkt uit de opmerking van de behandelaars dat zij nogmaals willen benadrukken dat de psychische klachten van de vreemdeling naar hun opvatting zeer ernstig zijn. In aanmerking genomen dat de brief van 27 januari 2011 geen op het BMA-advies gerichte

contra-expertise is, heeft de staatssecretaris het BMA-advies terecht aan het besluit van 31 mei 2011 ten grondslag gelegd.

De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 31 mei 2011 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

4. De vreemdeling heeft betoogd dat de staatssecretaris volgens paragraaf B8/2.1 van de Vc 2000 voor de beperking medische behandeling niet eist dat door het stopzetten van de medische behandeling een medische noodsituatie zal ontstaan, maar slechts dat de behandeling een medisch noodzakelijke behandeling is. Voorts heeft de vreemdeling aangevoerd dat de staatssecretaris in strijd met het vertrouwens- en rechtzekerheidsbeginsel heeft gehandeld, omdat uit voormelde brieven van zijn behandelaars volgt dat zijn medische situatie niet is gewijzigd sinds de staatssecretaris hem destijds zijn verblijfsvergunning verleende. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 9 maart 2011 in zaak nr. 201007028/1/V1 (www.raadvanstate.nl) heeft de vreemdeling betoogd dat de staatssecretaris hem ten onrechte niet vooraf van het BMA-advies in kennis heeft gesteld.

4.1. De vreemdeling kan niet worden gevolgd in zijn betoog, nu hij ingevolge artikel 3.46, eerste lid, van het Vb 2000 aan drie cumulatieve vereisten moet voldoen alvorens de staatssecretaris onder deze beperking verblijf toestaat of verlengt. Naast het vereiste van een noodzakelijke medische behandeling, geldt ook het vereiste dat Nederland naar het oordeel van de staatssecretaris het meest aangewezen land is voor die behandeling. In het geval van de vreemdeling is volgens paragraaf B8/2.1 van de Vc 2000 Nederland het meest aangewezen land indien hij voldoet aan alle vereisten van één van de situaties weergegeven in 2.1., waaronder het vereiste dat door het stopzetten van de medische behandeling een medische noodsituatie zal ontstaan. Het beroep van de vreemdeling op het vertrouwens- en rechtzekerheidsbeginsel kan voorts niet slagen, nu de staatssecretaris geen gerechtvaardigde verwachtingen heeft gewekt. Bij het besluit van 20 oktober 2009 tot verlening van de verblijfsvergunning heeft de staatssecretaris de vreemdeling immers geen toezegging gedaan over inwilliging van een eventuele aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur ervan. De vreemdeling wist dan wel behoorde te weten dat bij indiening van een aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van de aan hem verleende vergunning, voor de staatssecretaris een nieuw beoordelingsmoment zou ontstaan om te onderzoeken of de vreemdeling nog steeds aan de vereisten voldoet. Nu de staatssecretaris de vreemdeling reeds bij het besluit van 5 januari 2011 in kennis heeft gesteld van het BMA-advies en de vreemdeling de gelegenheid heeft geboden hier in bezwaar op te reageren, van welke gelegenheid de vreemdeling heeft gebruikgemaakt, faalt het beroep op voormelde uitspraak van 9 maart 2011.

De beroepsgrond faalt.

5. De vreemdeling heeft aangevoerd dat de staatssecretaris het recht op eerbiediging van het privéleven, bedoeld in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), heeft geschonden.

5.1. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM heeft een ieder recht op respect voor zijn privéleven.

Ingevolge het tweede lid is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, voor zover bij de wet voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

5.2. De vreemdeling heeft alleen in de periode van 18 december 2008 tot 18 december 2010 over een verblijfstitel beschikt die hem feitelijk tot het uitoefenen van privéleven in staat stelde. De staatssecretaris heeft zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet langdurig in Nederland heeft verbleven en dat de enkele stelling dat hij in Sierra Leone niets meer heeft geen geslaagd beroep op artikel 8 van het EVRM oplevert. Ook overigens heeft de vreemdeling geen omstandigheden naar voren gebracht in verband waarmee uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit zijn verblijf hier te lande te verlengen. De staatssecretaris heeft zijn recht daarom niet geschonden.

De beroepsgrond faalt.

6. De staatssecretaris heeft in de omstandigheden die de vreemdeling heeft aangevoerd niet ten onrechte geen aanleiding gezien hem krachtens artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking conform beschikking staatssecretaris of krachtens artikel 3.52 van het Vb 2000 zodanige vergunning onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf te verlenen, voor zover deze beoordeling al kan plaatsvinden in het kader van deze procedure.

De beroepsgrond faalt.

7. De vreemdeling heeft betoogd dat de staatssecretaris hem in bezwaar ten onrechte niet heeft gehoord.

7.1. Van het horen in bezwaar mag de staatssecretaris slechts krachtens artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb afzien, indien op voorhand redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is dat de bezwaren niet tot een andersluidend besluit kunnen leiden.

7.2. In aanmerking genomen dat de vreemdeling in bezwaar geen nieuwe informatie over zijn medische situatie heeft overgelegd, heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat op voorhand redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over de ongegrondheid van het bezwaar. De minister heeft derhalve niet ten onrechte krachtens artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb van het horen van de vreemdeling afgezien.

De beroepsgrond faalt.

8. Het beroep is ongegrond.
9. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 7 december 2011 in zaak nr. 11/20803;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

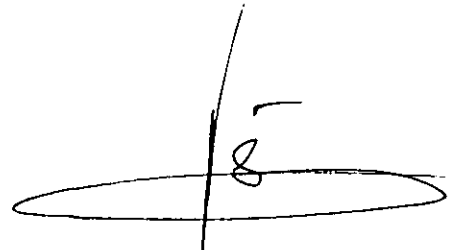
w.g. Schuurman
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 januari 2013

282-760.

Verzonden: 11 januari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser